

روزها

ایمنی و عزت

فرشته بهجت*

● سرویس بهداشتی -یا هر اسم دیگری که بر این مکان بگذاریم- ناخواسته در فرهنگ اجتماعی ما جزء خط قرمزهاست. برای همین حتی اسم آن را هم مرتب عوض کرده‌ایم. این در حالی است که در دنیا توجه به این موضوع آن‌قدر جدی است که از سال ۲۰۰۱ سازمان جهانی توالث هرساله نوزدهم نوامبر یا ۲۸ آبان روز جهانی توالث (World Toilet Day) را جشن می‌گیرد. ۱۲ سال بعد، در سال ۲۰۱۳، مجمع عمومی سازمان ملل متحد (UNGA) روز جهانی توالث را یک روز رسمی اعلام کرد. سازمان ملل متحد (UN) نیز هرساله به همین مناسبت آماری را از افرادی که به توالث دسترسی ندارند منتشر می‌کند. موضوع اسمال (۲۰۱۹) روز جهانی توالث: عزت، برابری و ایمنی است. روز جهانی توالث یک روز برای افزایش آگاهی عمومی و الهام‌بخشیدن به اقداماتی برای مقابله با بحران بهداشت جهانی است. موضوعی که اغلب مورد غفلت قرار گرفته و در تابوهای اجتماعی پنهان شده است. امروزه ۲.۴ میلیارد نفر در تلاش‌اند تا سلامت خود را حفظ کنند، بچه‌هایشان را زنده نگه دارند و راهی بهتر برای ساختن آینده‌ای خوب‌تر برای خود و فرزندانشان مهیا کنند. این مناسبت نمادین، درباره آسیب‌هایی که عدم استفاده از سرویس‌های بهداشتی برای انسان و کره زمین ایجاد می‌کند در نظر گرفته شده است. در حالی که بسیاری از افراد از روبه‌روشن با این موضوع و پرداختن به آن سر باز می‌زنند، بحران بهداشت عمومی در بسیاری از مناطق جهان وجود دارد و نمی‌توان تأثیر آن را بر محیط زیست نادیده گرفت. سازمان جهانی توالث یک مجموعه غیرانتفاعی بین‌المللی است که در سال ۲۰۰۱ میلادی در کشور سنگاپور تأسیس شد و اکنون در کشورهای مختلف دنیا شعبه دارد. سازمان جهانی توالث هرساله در ۱۹ نوامبر نشست سالانه خود را حول محور بهداشت و قابل‌دسترس بودن توالث برگزار می‌کند. همچنین می‌کوشد با مبارزه با تابوی صحبت و کار در زمینه توالث، به بهداشت جهانی باری رساند و در همین مسیر به اشتغال‌زایی هم کمک کند. جای تعجبی ندارد اگر بگوییم به جز روز جهانی توالث، سازمان جهانی توالث، اجلاس جهانی توالث و یک کالج بین‌المللی توالث در سنگاپور وجود دارد تا به امور آموزشی در زمینه طراحی، نصب و راه‌اندازی سرویس‌های بهداشتی بپردازد (این کالج در شهر ریشکیش هندوستان نیز شعبه دارد). سازمان ملل متحد می‌گوید در کشورهای در حال توسعه هر انسانی تا سال ۲۰۳۰ به توالث مناسب و بهداشتی دسترسی داشته باشد. این سازمان معتقد است عدم موفقیت برای رسیدن به این هدف، کل دستور کار برای توسعه پایدار را به خطر می‌اندازد. سازمان جهانی توالث معتقد است هر یک دلاری که صرف توالث بهداشتی می‌شود ۶/۴ دلار هزینه مراقبت‌های بهداشتی را کاهش می‌دهد. گزارش اخیر سازمان ملل متحد نشان می‌دهد فقط ۱۱ سال تا پایان مهلت تعیین‌شده برای تحقق اهداف توسعه پایدار باقی مانده است. این اهداف ۵/۴ میلیارد نفر جمعیت جهان را دربر می‌گیرد که در مناطق محروم از بهداشت عمومی زندگی می‌کنند و همچنین ۸۹۲ میلیون انسان که به دلیل نداشتن توالث در فضای باز اجابت مزاج می‌کنند. بناید به ساخت تعداد بیشتری سرویس بهداشتی اکتفا کرد، بلکه باید نوع سرویس‌های بهداشتی با زیست‌بوم‌ها هماهنگی داشته باشند. به گزارش سایت اطلاع‌رسانی سازمان ملل متحد، راه‌حل‌های بهداشت عمومی که با محوریت طبیعت است قدرت طبیعت را در کمک به مقابله با آلودگی ناشی از فضولات انسانی پیش از آنکه به محیط زیست بازگردد، مهار می‌کند. بیشتر این راهکارها دربرگیرنده حفظ و مدیریت پوشش گیاهی، خاک و زمین‌های باتلاقی ازجمله رودخانه‌ها و دریاچه‌هاست. جمعیت کره زمین سبب شده تا جامعه جهانی، فعالان محیط زیست و مأموران بهداشت عمومی، به مشکل سرویس بهداشتی به‌عنوان مسئله‌ای راهبردی برای جمعیت از محیط زیست و بهداشت انسان‌ها نگاه کنند و برای گسترش فرهنگ استفاده از سرویس بهداشتی مطلوب و توسعه آن، تلاش‌های زیادی را در دستور کار قرار دهند. موضوع توالث عمومی به‌ظاهر موضوع ساده‌ای محسوب می‌شود، اما واقعیتی است که برای خودش دارای دانش و تخصص، هنر و خلاقیت و مدیریت صحیح است. اینکه «موضوع توالث» صاحب انجمن- روز جهانی و کالج تخصصی و مجمع بین‌المللی است، نشانه اهمیت آن است. سرویس بهداشتی استاندارد و مدرن حتی همه انسان‌هاست. به دسترس‌بودن توالث یک اولویت است که برای همه اقشار جامعه، فاقه و آرامش را به دنبال می‌آورد. با عنایت به تأکید دین بر نظافت (اینکه طهارت شرط صحت بعضی از عبادات است). توجه به ملاحظات بهداشتی در این اماکن بسیار مهم است. وجود سرویس بهداشتی مناسب برای همه افراد ازجمله معلولان و افراد کم‌توان جزء شاخصه‌های رفاه اجتماعی است که حتی قضاوت درباره تمدن یک کشور از آنجا آغاز می‌شود. برای افزایش مطالبه‌گری کاربران، اطلاع از معیارهای رتبه‌بندی توالث‌های عمومی ضروری است. اهمیت‌دادن به شرایط توالث، ارتقای بهداشت فردی و اجتماعی در راستای تغییر الگوی رفتاری مردم ایران است. در شرایط فعلی نگارنده مهم‌ترین راهکار را تدوین راهنمای استاندارد جدیدی برای توالث‌های عمومی می‌داند. همچنین می‌خواهد انجمن توالث ایران را با هدف مرتبط‌کردن انجمن‌های مشابه در سایر نقاط جهان تأسیس کند.

● **دید تدوین استاندارد توالث عمومی ایران**

روزنامه شتر

دوشنبه ● ۴ آذر ۱۳۹۸ ● ۲۷ ربیع‌الاول ۱۴۴۱ = ۲۵ نوامبر ۲۰۱۹ ● سال هفدهم ● شماره ۳۵۸۰ ● ۱۶ صفحه اذان ظهر تهران ۱۱:۵۱ ● اذان مغرب ۱۷:۱۲ ● اذان صبح فردا ۵:۲۲ ● طلوع آفتاب ۵:۵۰

روزنفرها

کارتون خواب

میهایی ایگنات

تجربه ما

فرصتی برای همدلی و اهدای زندگی

دکتر کیهان هادی‌صادق . عضو انجمن اهدای عضو ایران

سایت سازمان انتقال خون سن قانونی برای اهدای خون را ۱۸ سال ذکر کرده است؛ بنابراین هرکسی که سلامتی برخوردار است می‌تواند در این حرکت انسان‌دوستانه مشارکت داشته باشد. در ایران این روند همواره مورد استقبال مردم بوده است، فقط گاهی و در شرایطی نیاز است تا دوباره درباره «اهدای خون، اهدای زندگی» گفته شود؛ برای این منظور باید در رادیو و تلویزیون و مطبوعات درباره این موضوع بسیار مهم، به‌طور گسترده و فراگیر اطلاع‌رسانی و درواقع فرهنگ‌سازی شود. همواره در تلویزیون آگهی‌های گوناگونی از یقک و جیس می‌بینیم، اما کمتر پیش می‌آید که درباره انتقال خون برنامه یا آگهی‌ای پخش شود، چون به پول نیاز دارد و صداسویما هم دراین‌باره نمی‌خواهد فی‌سبیل‌الله کار کند. اما ضرورتش احساس می‌شود چون نیاز افراد مختلف است و باید در زمان‌های ضروری و حتی بنا بر عادت‌هایی که به‌دنبال خود تندرستی افراد را تأمین می‌کنند، چنین فرهنگی وجود داشته باشد. اهدای خون در محیطی بهداشتی و با رویکردی علمی و پزشکی انجام می‌شود و مردم با این شیوه مطمئن باشند دچار عارضه نمی‌شوند. در اکثر کشورها حجم خون جمع‌آوری‌شده در زمان خون‌گرفتن در مراکز انتقال خون، ۴۵۰ میلی‌لیتر یعنی کمتر از ۱۰ درصد حجم کل خون است. اهدای خون هیچ هراسی ندارد و آسیبی به سلامتی شخص نمی‌زند و هرکسی که در حالت عادی و طبیعی به‌سر می‌برد، می‌تواند خوشن را در اختیار سازمان انتقال خون قرار دهد. این

پیشنهاد

نگاهی به تجارب زنان کارآفرین
به مناسبت هفته جهانی کارآفرینی شهر کتاب مرکزی امروز چهارم آذر ساعت ۱۸، نشست به مناسبت رونمایی کتاب «نگاهی به تجارب زنان کارآفرین» برگزار می‌کند. این برنامه در شهر کتاب مرکزی و با همکاری انجمن زنان مدیر کارآفرین برگزار می‌شود. در این برنامه فریا مهدیون، آسیه علی‌نژاد و شهلا لاهیجی حضور خواهند داشت و درباره اهمیت ثبت تجارب زنان کارآفرین، روند تدوین این کتاب و هفته جهانی کارآفرینی به گفت‌وگو می‌نشینند. یکی از مهم‌ترین معیارها جهت ارزیابی توسعه کشورها میزان اهمیتی است که به زنان آن کشورها در زمینه‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی داده می‌شود. کتاب «نگاهی به تجارب زنان کارآفرین در ایران (۲)» به

فرستی پیش آمد که یکی از مراکز نمونه توانبخشی در ایتالیا را اجمالاً بازدید کنم. می‌گوشم در این یادداشت نکاتی را که در این بازدید جلب‌نظر می‌کرد، به‌طور خلاصه مرور کنم:

- با یک درخواست ساده از چند روز قبل، قرار ملاقات و بازدید بدون هیچ تشریفات تعیین شد. به نظر می‌رسید برای این‌گونه بازدیدها یک برنامه از پیش تعیین‌شده و یک مسئول وجود دارد. معرفی مرکز و مطرح‌کردن آن در یک مقیاس ملی و بین‌المللی و عرضه آن برای مقایسه و نقد و نظر، قطع نظر از منافع زودرس آن جایگاهی خاص در ذهنیت مجموعه داشت.

- بیمارستان توانبخشی سانتالوجیا در حومه قابل دسترس شهر روی تپای کوچک قرار گرفته. برای رسیدن به بیمارستان اصلی باید در یک باغ سرسبز اندکی پیاده‌روی کنید. به نظر می‌رسد زمین‌های زیادی را که می‌توان در آنها کلینیک پوست و دندان‌پزشکی و... زد، حیضومیل کرده‌اند! ولی بیماران در محیطی آرام درمان می‌شوند. به‌علاوه آن‌قدر زمین صرف پارکینگ درنده‌که هیچ‌کس لنگ نمی‌ماند و دود و صدای ماشین‌ها هم به ساختمان اصلی دسترسی ندارد.

- بیمارستان از موقوفات کلیسای کاتولیک رم است و واتیکان نوعی نظارت هم بر آن اعمال می‌کند. طبق قانون طب ملی ایتالیا که برگرفته از انگلستان است، تمام مردم حق استفاده از این مرکز را دارند و این به معنای بیمه هم نیست. البته برای استفاده از آن یک لیست انتظار هم وجود دارد؛ در هر زمان بیمارستان می‌تواند

محمد درویش

پشت وپتیرن یک مغازه دوچرخه‌فروشی در کپنهاگ نوشته شده: خودروی بعدی شما یک دوچرخه است. بیش از ۶۲ درصد از شهروندان کپنهاگ- یکی از دوچرخه‌دوست‌ترین شهرهای دنیا- برای رسیدن به محل کار رکاب می‌زنند و شهرداری فعالانه در ایجاد مسیرهای ایمن دوچرخه و چراغ‌های سبز برای تردد بدون وقفه دوچرخه‌سواران هنگام ترافیک صبح سرامیه‌گذاری می‌کند. در سال‌های اخیر نیز مدل‌های جدید دوچرخه مانند دوچرخه‌های برقی و بارکشی نیاز خانواده‌ها را به خودروی کمتر کرده‌اند. اما این روندها فقط به کپنهاگ اختصاص ندارند. در سراسر دنیا شهرها شاهد پیدایش و برخی اوقات انتقال ابزار و سامانه‌های تردد هوشمندانه‌تر، سالم‌تر و ارزان‌تر هستند و تلاش دارند آنها را در الگوهای رفت‌وآمد موجود ادغام کنند. پاریس پیشگام یکی از نخستین طرح‌های دوچرخه‌سواری شهری- Vélib- بود که آن را به سطح جهانی ارتقا داد. این سامانه در اوایل سال‌های دهه نخست قرن جاری میلادی از نوآوری در کارت‌های هوشمند برای استقرار ناگانی شامل ۱۵ هزار دوچرخه بهره گرفت که به‌طور ساعتی در دسترس شهروندان بود. هرگاه برای استفاده از این طرح در مدت کوتاهی به یک مدل جدید طراوت‌بخش در بلوارهای سراسری شهر، به دور از شلوغی و گرفتگی ترافیک تبدیل شد. این سیستم بسیار موفقیت‌آمیز، الهام‌بخش طرح‌های مشابهی در سراسر جهان بود؛ میلان در سال ۲۰۰۸، لندن در سال ۲۰۱۰ و حتی نیویورک در سال ۲۰۱۳ که به‌رغم شگفت‌زدگی بسیار، در مسیر رقابت به یک شهر دوست‌دار دوچرخه تبدیل شد.
موج بعدی ابتکار از شرق به‌وجود آمد. چینی‌ها با استارت‌آپ‌های Mobike و Ofo و سن‌گاپور با oBike از سیستم ردیابی GPS بهره گرفتند. وقتی که شما هر زمان می‌توانید محل توقف یک دوچرخه را ردیابی کنید، چرا نیازی به ایستگاه دوچرخه داشته باشید؟ و این‌گونه سامانه بدون ایستگاه با مزیت‌های آشکار در زمینه استفاده از دوچرخه برای مشتریان و گسترش آن برای شهرها زاییده شد. پیش از گسترش این طرح به دیگر شهرها در سال ۲۰۱۷، این کمپانی‌ها میلیاردها دلار جمع‌آوری کردند و به‌عنوان دوچرخه چینی «اسب

آکادمی

گزارشی از سانتالوجیا

تنها ۱۰ تا ۲۰ درصد متقاضیان را بپذیرد. این تنها کلینیک توانبخشی کشور نیست. مراکز خصوصی و دولتی متعددی وجود دارند، اما سانتالوجیا یک بیمارستان نمونه است. دولت برای درمان بیماران طبق تعرفه‌های واقعی به بیمارستان پول می‌پردازد و تأخیری هم وجود ندارد. راهنمای من، پروفیسور روسینی، چندبار بر این نکته تأکید می‌کند که وقف و خیریه‌بودن بیمارستان بیش از آنکه از وظایف دولت بکاهد، به‌کار خدمات بهتر و مراقبت بیشتر از بیماران می‌آید. نقش واتیکان این است که با اهدای زمین و ساختمان و گهگاه اهدای دستگاه و امکانات و نیز توصیه‌های اخلاقی کیفیت بالاتر را محقق می‌کند؛ مثلاً دستگاه‌های گران‌قیمت و جدید را که کارایی آنها به اثبات رسیده، ولی درآمدزایی چندانی ندارند تهیه می‌کند و بودجه برای تحقیقات می‌پردازد. حقوق پزشکان و پرسنل به‌طور ثابت پرداخت می‌شود و با تعداد بیماران‌کی می‌بینند، تغییر نمی‌کند. نحوه کار پزشکان و پرسنل درمانی و حقوق ثابت دریافتی آنان مطابق با قراردادی است که سازمان‌های پزشکی و دولت برای همه مراکز تصویب کرده‌اند و دولت بر اجرای آن نظارت می‌کند و می‌کوشد بین بیمارستان و پرسنل نقش ناظر داشته باشد. خیریه‌بودن بیمارستان به معنای عدم پرداخت دستمزد نیست و دولت به کار ایشان حداقل به اندازه کارگران حساس و مشکوک است.

- طبقات متعدد ساختمان بزرگ و زیبای پنج‌طبقه که وسعت هر طبقه کمتر از ارتفاع ساختمان نیست، اختصاص به توانبخشی بیماران مختلف دارد که البته بیماران مغز و اعصاب بخش مهمی از این بیماران را تشکیل می‌دهند. طبقه زیر همکف تماماً به تحقیقات اختصاص دارد با یک ام‌آرآی اختصاصی برای تحقیق (در طبقه پنجم یکی از نتایج این تحقیقات به صورت برنامه دیجیتالی با هدایت امواج مغز برای بهبود کارایی از آفتابوس در آمد خواهد بود!

قلم سبز

تنوع بیشتر اسب‌های تک‌شاخ

برای جلوگیری از آلودگی گورستان دوچرخه‌ها، شهرها باید مکان‌های خاصی برای پارک دوچرخه‌های بدون ایستگاه در نظر بگیرند. این کار می‌تواند به‌خوبی با روند مدیریت جدول خیابان به عنوان یک منبع درآمد در سطح شهر برای ادارات دولتی همراه باشد. برای مدیریت چندمنظوره این فضای فیزیکی می‌تواند یک فضای عملیاتی (پلتفرم) دیجیتالی منحصربه‌فرد وجود داشته باشد که به ما آزادی انتخاب بین دوچرخه‌سواری، استفاده از اسکوتر، پیاده‌روی، یک خودرو به محض درخواست، استفاده از مترو یا قطار یا تردد اشتراکی با یک دوست را می‌دهد. ما می‌توانیم نام آن را «وب تردد» بگذاریم؛ مانند آنچه چند دهه پیش در صنعت خطوط هوایی به‌وجود آمد. شهرها باید همچنین انتظارات شهروندان را مدیریت کنند. تکنولوژی شهری (یا شهر هوشمند) به معنای استفاده از شهر به عنوان آزمایشگاه است. چند سال آینده زمان بسیار مهمی برای آزمایشگری است، اما مدیریت شهری باید به منظور اطلاع‌رسانی در زمینه تحمل اشتباهات با شهروندان ارتباط برقرار کند. این به معنای آن است که به‌ایده‌ها و ابتکارات برای آزمایش‌ها آزادی مردم اجازه دهد و با استفاده از چرخه بازخوردها (فیدبک) پاسخ کاربران را مورد توجه قرار دهد.

اگر ما بتوانیم مشکلات نام‌برده را نشانه بگیریم، آینده میکروموبیلیتی تابناک خواهد بود و به ساخت شهرهای سالم‌تر و پایدارتر کمک خواهد کرد و سپس دوچرخه بعدی شما واقعا یک دوچرخه خواهد بود. خواننده عزیز روزنامه «شرق»!

تصور کنید مدیران ارشد کشور پیش از اجرای شوک بنزینی، تلاش می‌کردند چنین تصویری را از آینده سکونتگاه‌های شهری برای ایرانیان به تصویر بکشند؛ آنها با دقت و وسواس شرح می‌دادند که چگونه درآمدشان ناشی از افزایش قیمت بنزین در مدت کمتر از یک سال و دوره‌های سه‌ماهه قرار است به ارتقای کیفیت زندگی ایرانیان، بهبود تردد، کاهش آلودگی هوا و ناهنجاری صوتی، مهار کثرت‌حری و ارتقای شادابی شهروندان منجر شود. تصور می‌کنید آیا در آن صورت باز هم با چنین فاجعه‌ای روبه‌رو می‌بودیم؟ باز هم سرمایه‌اجتماعی و رابطه دولت‌ملت را این‌گونه تباه می‌کردید و باز هم دچار ارتباطات با جهان می‌شدیم؟ راستی! کی قرار است واقعا بزرگ شویم؟ دریغ که هنوز رفتارها و اغلب تصمیم‌های ما بوی دوران نوجوانی می‌دهد.

تجربه دیگران

عنوان «شهردار آوازه‌خوان» معروف شده بود. او درباره آن دسته از پیام‌هایی که درباره ازدواج‌اش بوده است، می‌گوید: نمی‌توانم به‌سرعت به این درخواست‌ها (خواستگاری‌ها) جواب دهم، چون اولویتم جذب پسرک است. او در پاسخ به پرسشی درباره اینکه آیا ممکن است فرد ایدئال شما بین یکی از این تقاضایش باشد یا نه گفته است: باید ببینیم اوضاع چطور پیش می‌رود! شهردار می‌گوید خیلی برایم عجیب بود که توجه برخی داوطلبان بیش از آنکه روی شغل باشد، به مسئله مجردبودن و ازدواج‌نکردن من متمرکز بود. آنها در حال حاضر با یک پزشک زن هل فرانکفورت به توافق رسیده‌اند.

کار کنید که دیگران تعطیلات‌شان را سپری می‌کنند.

شهردار «ویزویا اشمیت» ۴۵ساله، شهردار کولنبرگ- شهردار یک منطقه‌ای با دوهزارو ۸۰۰ نفر - در محله ماهانه پزشکان آلمان تبلیغات جذب پزشک عمومی (آقا یا خانم) منتشر کرده و نوشته این تبلیغ اثر پزشک شهردار مجرد، خانم اشمیت است. این رفتند به‌قدری موفق بود که شهرداری درخواست‌های زیادی را از علاقه‌مندان به این شغل دریافت کرده و حتی پزشکانی از برخی مناطق آسیا هم برای او درخواست ارسال کرده‌اند. اشمیت می‌گوید: از سال‌ها قبل در تعامل با رسانه‌ها حرفه‌ای عمل کرده و از اینکه در مرکز خبرها باشد ترس نمی‌دارد. او پیش از این هم به

شهردار مجرد

تابناک: پرداختن به مسئله کمبود پزشک در مناطق روستایی و شهرهای دورافتاده آلمان از چند سال پیش، سیاست‌مداران آلمانی را به خود مشغول کرده است. ایده‌های متنوعی ارائه شد؛ از الزام متقاضیان برای اعضای خاندان مجرد، خانم اشمیت است. این رفتند پزشک رنج می‌برد، تا اعطای خانه برای افرادی که در این مناطق کار می‌کنند، به‌علاوه کمک مالی برای همسر یا نامزد پزشک و کمک به او برای یافتن شغل در منطقه و فراهم‌کردن فضای آموزشی و مهدکودک برای فرزندان پزشک، فضای تفریح و بازی و... . برخی از مناطق هم روی اطلاعیه نوشتند: جایی